

G.Fodor Gábor: A többség barátai és ellenségei

2025 április 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

AHOL A LABDA LESZ ? Miért is érdemes konfliktust vállalni?

A székely fintorogva beleszagol a levegőbe: ? Fiam, te voltál? ? Nem. ? Asszony, akkor te? ? Nem. ? Akkor én.

(Székely vicc)

Most tényleg összeszóródik az idő. Kapkodjuk a fejünket, annyi minden történik. A világban is, itthon is. Bizonytalan és kiszámíthatatlan időket élünk. A jövő felmérésének képességén túl ilyenkor nagy szükség van arra, hogy tudjuk, mit miért csinálunk, mint ahogy arra is, hogy ki tudjunk állni a saját érdekeinkért.

A másfél évtizede kormányzó Orbánékat elszeregettel vádolják azzal, hogy állandóan a konfliktusok élezésében érdekeltek, lételemük a konfrontáció. Egyik csatát követi a másik, a háborús miniszterelnök pedig a lőporfüst mámorában mindenhol újabb és újabb csataszagot szimatol. Amióta Orbán van, az életünk csupa tűzvész és nyargalás – szól a vádirat.

Akik ezt mondják, azok egyúttal azt is állítják, hogy az a jó, ha nyugi van, az pedig rossz, ha feszűk. Politikaelméletileg cizelláltabban fogalmazva ez azt is jelenti, hogy a problémát az izgága vezetők jelentik, a személyek helyett az intézmények kellene hogy kormányozzanak, és akkor a politika nem a konfliktusok élezéséről, hanem a kompromisszumok kereséséről szólna. Helyette meg itt van nekünk ez.

Az állításnak kétségtelenül van vonzereje (ki vitatná, hogy jobb a békesség), de tényleg ennyire egyszer? Tényleg izgágaságról van szó, és ha jönnének a kompromisszumkeresők, gyenge vezetők, nekünk, állampolgároknak a politikáról is jobb véleményünk lenne? Az idealista iskola azt sugallja: hát hogyne.

Én viszont azt állítom, hogy az idealisták félreértik a politika természetét – rosszabb esetben hazudnak róla és elhallgatják az árat, amit fizetnünk kell azért, mert nem álltunk ki az érdekeinkért. Másképp fogalmazva, a realista, bár lehet, hogy kényelmetlen figura, de nyer, az idealista, meg lehet, hogy kellemes fazon, de veszít.

Mert könnyen belátható, hogy a világ, a politika elállít egy sor olyan kérdést, amelyben a kompromisszum már önmagában vereség lenne. A migráció kérdésében a kompromisszum („na jó, legyen akkor kvóta, ennyit és ennyit befogadunk”) nem a két egymással szembenálló pozíció közötti kiegyezés, hanem önfeladás, saját érdekeinkről való lemondás, egy kapu, amit, ha kinyitunk, elvesztünk. Akárcsak a háború kérdésében, mondjuk a fegyverszállítás támogatása nem egy észszerű megegyezés a béke- és a háborúpártiak között, hanem a békepártiság feladása, sőt belépés a háborúba. Ráadásul a migrációellenesség vagy a békepártiság sincs magától, nem arról szól, hogy „na már most én békepárti vagyok, aztán jó napot”, hanem pont az a rákfenéje a kérdésnek, hogy nem könnyű kimaradni a háborúból vagy éppen a bevándorlók szétosztásából, hanem éppenséggel nehéz, mert

a migráció- és a háborúpártiak azt akarják, hogy add fel a pozíciódat, azt akarják, hogy a te pozíciód ne legyen. Az eszközökben pedig nem válogatnak, nyomást helyeznek rád, neked pedig ki kell tudni állni az érdekeidért, ezért kell rendelned az álláspontod mögé, csak ekkor van esélyed a konfliktus sikeres megvívására. Az ezért pedig a politikában az emberektől jön, a szavazatukból – ez a demokratikus politika értelme.

Mindebből az is következik, hogy azok a jó konfliktusok, amikor az emberekért állsz ki, őket tudod magad mögött, és azok a rosszak és a rombolók, amikor szembekerülsz velük. Keveset beszélünk róla, pedig kellene, hogy egy sor olyan hétköznapi, már a komfort részévé vált dolog, tevékenység, szokás van, amit az életünk természetes részének tekintünk, ám mégsem lenne vagy nem így lenne, ha a politika nem vállal érte konfliktust. Nem vághatnánk disznót, nem fűzhetnénk szabadon pálinkát, nem fizetnénk kevesebbet a rezsiért, nem lenne 13. havi nyugdíj. Vagy szemben Európa nagyvárosaival, nálunk sötétedés után is elengedheted a gyereket, és kevesebbet aggódsz azon, hogy a lányodat, a feleségedet valamilyen inzultus fogja érni. Bécsben, Münchenben, Párizsban, Londonban ez nem így van.

Csak hogy ezek nem magától értetődőek, nem maguktól vannak.

Ha az elmúlt másfél évtizedben a kormány nem vállalt volna ütközeteket, ha nem küldi haza az IMF-et, ha nem vonja be a multikat a közteherviselésbe, ha nem dönt az extraprofitadóról vagy az árrésstopról (milyen érdekes, hogy az intézkedés hatására megfeleződt a joghurt, a túró, a vaj ára), ha nem áll bele a migráció kérdésébe, ha nem vív szabadságharcot Brüsszellel, akkor egészen más életet élnénk – no-go zónákkal, háborús készülődéssel, IMF-direktívákkal, alacsonyabb nyugdíjakkal és magasabb rezsiárakkal.

Ha a politika nem vállalja fel a konfliktusokat, akkor az az emberekre marad, ezért jobb, ha a konfliktusok megvívását a politikára bizzuk.

Történetesen a magyar kormánynak az a dolga, hogy kiálljon a magyar emberekért, a többség érdekeiért, és akkor végzi jól a dolgát, ha ellátja a baját azoknak, akik nem a magyar emberek érdekét nézik, vagy mert nem ez a dolguk, vagy mert nem ez a természetük, vagy mert más szempontokat és érteket képviselnek, mert például profitra hajtanak (bankok, multik), mert ideológiai célokat követnek (liberális ügyek), mert a kisebbség érdekét nézik a többséggel szemben (gender, LMBTQ, pride), vagy

egyáltalán nem a magyar emberek érdekét nézik (Brüsszel és azok a hazai belértek, amelyek abban bíznak, hogy csupán külső segítséggel juthatnak kormányzati pozícióba) ? és mindezt az emberek kárára. ?k mindannyian a szó szoros értelmében ellene vannak az embereknek, mert ellenérdekeltek, azaz nem a hétköznapi emberek, a többség érdekeit képviselik, nem rájuk tekintettel hozzák meg a döntéseiket.

A szándékaikat azonban rendre elrejtik racionálisnak látszó érvelések (például ha lesz bankadó, a bankok nem fogják ezt tudni kigazdálkodni és kivonulnak; ha különadót vetnek ki az energiaszolgáltatókra, akkor nem lesz pénzük hálózatfejlesztésre és akadozni fog az energiaellátás; vagy egyszer?en csak annyit mondanak, hogy amit a kormány akar, azt nem lehet megcsinálni) és/vagy ideológiai varázsszavak mögé („itt a gyülekezési jog csorbításáról van szó”, miközben hidakat zárnak le és te meg nem érsz haza a munkából vagy nem jutsz el a gyerekért; vagy: „itt a tét a sajtószabadság”, miközben újra és újra leírják, hogy a tét a sajtószabadság). Vagy egyszer?en csak annyit mondanak ? különösen, ha fogytán az érvek ?, hogy a kormány meg?rült és/vagy korrump (ugyanazt mondják most Trumpra is Amerikában, de még nálunk is).

Milyen érdekes és mélyen elgondolkodtató, hogy az unión belül nem lehet vitát nyerni a stabilitásra való hivatkozással. Milyen érdekes, hogy például a pride megtartása mellett érvel?k tagadják a rivális jogok létezését, hogy még egy alapjogot is korlátozni lehet valami azt felülíró jog vagy érték nevében, konkrétan azt vallják, hogy a „melegjogokat” nem írhatja felül semmi, a gyermekek megvédésének a kötelessége pedig humbug. Milyen érdekes, hogy a kisebbség leértékelte a többséget,

ma nem azon kell agyalni, hogy kell megvédeni egy kisebbséget a többségt?l, hanem hogy egyáltalán van-e szava a többségnek, hogy a hétköznapi életet él? emberek többsége mégis hogyan szeretne élni, milyen normákat és szokásokat követ, mit tart helyesnek, megvetend?nek vagy éppen haza tud-e érn a munkából, mert egy hangos kisebbség úgy dönt, hogy elfoglalja a város hídjait, mert bulika van.

Milyen érdekes ? megint a cizelláltabb politikaelméleti fejtegetés szintjére is kalandozzunk egy kicsit ?, hogy kritizálhatatlan pozícióba tolták fel a bíróságokat, azt állítva, hogy egyetlen veszély van: a politika csorbítani akarja a bíróságok függetlenségét, miközben szerte a világon ? Romániától Franciaországon keresztül az Egyesült Államokig ? azt látjuk, hogy a bíróságok szembemennek az emberek akaratával, lerombolják a demokráciát, már nemcsak a választások kimenetelér?l (jogszer?ségér?l) dönthetnek, hanem arról is, hogy kit nem engednek elindulni egy választáson, mindegy, mit akarnak az emberek.

A sort még hosszan folytathatnánk. A többség ellenségei hihetetlenül érsek. Érdekeiket elrejtik és szép gúnyákba öltöztetik fel. A lóláb azonban rendre kilóg, vagy másként, kiderül, hogy kik miatt is szagolunk fintorogva a leveg?be.

Egy év van hátra a választásokig. A feladat világos, ahogy Szájer József írta egy héttel ezel?tt ugyanebben a rovatban, meg kell nyerni az emberek támogatását, nincs mese, többségre kell jutni. Amihez annyit f?znék hozzá, hogy megint csak a többség barátainak kell többségre jutni, és nincsenek könny? helyzetben, de szerencsére nem nyeretlen kétévesek, van már tapasztalatuk benne, hogyan kell sikerrel megvívni konfliktusokat az emberek érdekében.

A tapasztalat is er?. Olyan id?k jönnek, hogy ezek a tapasztalatok még inkább felértékel?dnek, mert a konfliktusok nemhogy nem fognak elt?nni a világunkból, hanem számot adnak majd hidratermészetükr?l. Ne higgyetek az idealistáknak! Csak két út van: vagy felvállalod a konfliktust, vagy feladtad ? és akkor feladtad az értekeidet és az érdekeidet, és majd mások döntenek helyetted és rólad.

Mindössze ennyit kell észben tartanunk, mintegy 365 nappal a választások el?tt.

G. Fodor Gábor - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
